

במבטא, להורות יחוד יומי, והוא, שמשה שמע וכל ישראל לא שמעו, ודו"ק.
מֵאֵהָל מוֹעֵד • מֵלִמֵּד שֶׁהִיָּה הַקּוֹל נִפְסָק
 וְלֹא הָיָה יוֹצֵא חוּץ לְאֵהָל. יְכוֹל מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל
 נִמְוָךְ? תִּלְמוּד לומר: "אֵת הַקּוֹל". מֵהוּ הַ"קּוֹל"?
 הוּא הַקּוֹל הַמִּתְפָּרֵשׁ בְּתֵהָלִים: "קוֹל ה' בְּכַחַת, קוֹל
 ה' בְּהָדָר, קוֹל ה' שֶׁבַר אַרְזִים". אִם-כֵּן, לָמָּה נֶאֱמַר
 "מֵאֵהָל מוֹעֵד"? מֵלִמֵּד שֶׁהִיָּה הַקּוֹל נִפְסָק. כִּי־יֹצֵא
 בוֹ: "וְקוֹל כְּפִנֵּי הַכְּרוֹבִים נִשְׁמַע עַד הַחֲצַר
 הַחִיצוֹנָה". יְכוֹל מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל נִמְוָךְ? תִּלְמוּד לומר:
 "כְּקוֹל אֶל-שָׂדֵי בְּדַבְרוֹ". אִם-כֵּן, לָמָּה נֶאֱמַר: "עַד-
 הַחֲצַר הַחִיצוֹנָה"? שֶׁכִּינֵן שֶׁמִּגִּיעַ שָׁם, הִיָּה הַקּוֹל נִפְסָק.

מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר • יְכוֹל מִכָּל הַבַּיִת? תִּלְמוּד
 לומר: "מֵעַל הַכַּפֶּרֶת". יְכוֹל מֵעַל הַכַּפֶּרֶת כִּלְהוֹ?
 תִּלְמוּד לומר: "מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוֹבִים". לֵאמֹר • יֹצֵא
 וְאָמַר לָהֶם דְּבָרֵי כְבוֹשִׁין: 'בְּשִׁבְלֵכֶם הוּא נִדְבָר
 עִמִּי, שָׁכַן מִצִּיּוֹנוֹ, שָׁכַל שְׁלֹשִׁים וּשְׁמוֹנֶה שָׁנָה שֶׁהָיָה
 יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָר כְּמִנְדִּים, מִן הַמְּרֹגְלִים וְאֵילָף, לֹא
 נִתְיַחַד הַדְּבֹר עִם מֹשֶׁה, שֶׁנֶּאֱמַר: 'וַיְהִי כִּאֲשֶׁר-תָּמוּ
 כָּל-אֲנָשֵׁי הַמִּלְחָמָה לְמוֹת... וַיְדַבֵּר ה' אֵלַי לֵאמֹר"
 אֵלַי הִיָּה הַדְּבֹר. דְּבַר אַחֵר: יֹצֵא וְאָמַר לָהֶן דְּבָרֵי,
 וְהִשְׁבִּנִי אִם יִקְבְּלוּם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "וַיִּשָּׁב מֹשֶׁה
 אֶת-דְּבָרֵי הָעָם וְגו'":

~ נקודות משיחות קודש ~ (תורת מנחם התשי"ז כרך יט, עמ' 126-128)

הגלוי נעלה יותר – בהיותו לאחר ההעלם

מִפְּרֶשֶׁת פְּקוּדֵי וַכְּנִסִּים לַפְּרֶשֶׁת וַיִּקְרָא. שִׁיכוֹת ב' הַפְּרֶשֶׁת
 הִיא:
 בְּסוֹף פְּרֶשֶׁת פְּקוּדֵי, מְדַבֵּר אוֹדוֹת הָעֵנָן שֶׁהָיָה עַל הַמִּשְׁכָּן.
 "עֵנָן" הוּא הַעֲלָם, שֶׁמִּנְעַ מִמֹּשֶׁה רַבְּנוֹ לְהִכָּנס לְאֵהָל מוֹעֵד,
 "וְלֹא יָכַל מֹשֶׁה גו'". וְאַחֲרָיָה וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה - קְרִיאָה
 הִיא עֵנָן שֶׁל גִּלְיָה, הַגִּלְיָה שֶׁלְאַחַר הַהֶעֱלָם. וְהַגִּלְיָה שֶׁלְאַחַר
 הַהֶעֱלָם הוּא לְמַעַל יוֹתֵר מִגִּלְיָה שֶׁשֶׁלְעֲצָמוֹ, כִּידוּעַ.
 עֵנָן הַגִּלְיָה שֶׁלְאַחַר הַהֶעֱלָם בְּעֹבְדוֹת הָאֵדָם הוּא עֹבְדוֹת
 הַתְּשׁוּבָה. הַתְּשׁוּבָה בָּאָה לְאַחַר שֶׁהָאֵדָם הִתְרַחַק מֵאֲלֻלוֹת
 - הָעֲלָם. וְהַתְּשׁוּבָה פִּירוּשָׁה הַשְּׁבָה לְמִקוּמוֹ - גִּלְיָה.
 גַּם בְּתְשׁוּבָה - כְּמוֹ בְּגִלְיָה שֶׁלְאַחַר הַהֶעֱלָם - נַעֲשֶׂה "כַּפְּלִים
 לְתוֹשִׁיָּה", עַד לְתַכְלִית הַתְּשׁוּבָה - "זְדוֹנוֹת נַעֲשׂוּ לוֹ
 כְּזָכוֹת", "אֶתְהַפְּכָא חֲשׂוּכָא לְנְהוּרָא".
 [...] וְזֶהוּ עֵנָן תַּכְלִית הַקְּרִיאָה שֶׁבָּאָה לְאַחַר הַהֶעֱלָם - לֹא

לְדַחוֹת וּלְהַסִּיר אֶת הַהֶעֱלָם, אֲלֵא שֶׁ"לִּילָה כִּיֹּם יֵאִיר".
 זוֹהִי הוֹרָאָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּעֹבְדוֹתָיו, שֶׁבְּכָל מִצְוַת שְׁבוּ
 נִמְצָא, אֲסוּר לוֹ לְהִתְיַאֵשׁ חֲסִי וְשְׁלוֹם, אֲלֵא אֲדַרְבָּה - עַל-יְדֵי
 הַהֶעֱלָם אֲפָשֶׁר לְהִגִּיעַ לְגִלְיָה נַעֲלָה יוֹתֵר.
 וְכֵן בְּנוֹגַע לְדוֹרוֹת בְּכָל, שֶׁמִּקְשִׁים קוֹשִׁיָּא: הֲרִי הִיוּ דוֹרוֹת
 טוֹבִים בְּהִרְבָּה מִדּוֹרֵנוּ ("א סֵאךְ שֶׁעֲנַעְרַע וְוִי הֵיִינְט"),
 וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן הִיוּ עֲדִין רְחוּקִים מֵהַגְּאֻלָּה, וְאִם-כֵּן אֵיךְ
 אֲפָשֶׁר לְהִבִּין שְׂדוּקָא בְּדוֹר זֶה, שֶׁ"אֲכַשׁוּר דָּרָא בְּתַמִּיקָה",
 תְּבֹא הַגְּאֻלָּה?
 וְהַמַּעֲנֶה לָזֶה - אֲדַרְבָּה, הִיא הַנּוֹתְנָה, כְּנ"ל. לְפָנוֹת בְּקַר
 הַשִּׁינָה חֲזָקָה יוֹתֵר, וְאֵז צְרִיךְ לְהִתְחַזֵּק בְּיוֹתֵר לֹא לְהִרְדָּם
 חֲסִי וְשְׁלוֹם, אֲלֵא לְהִתְעוֹרֵר לְאוֹר הַבְּקָר, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְ"לִילָה
 כִּיֹּם יֵאִיר".

~ נקודות משיחות קודש ~ (התועדות שבת קודש פרשת ויקרא תשל"ב)

חֻמֶשׁ וַיִּקְרָא הוּא חֻמֶשׁ כְּלָלִי, שֶׁכֵּן בְּהִיּוֹתוֹ הַסֵּפֶר הָאֲמֻצְעִי,
 הוּא מְכִיל אֶת שְׂאֵר הַחֻמִּישִׁים (כִּידוּעַ שֶׁהָיָה הָאֲמֻצְעִי כְּלוֹל
 מִקִּוּ הַיָּמִין וּמִקִּוּ הַשְּׂמָאל). וְכֵן בְּשֵׁם 'וַיִּקְרָא' נִרְמְזוֹת
 מַעֲלָתָהּ שֶׁל כְּלָלוֹת הַתּוֹרָה:
 בְּ"וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה" לֹא נֶאֱמַר מִי הַקּוֹרֵא, שֶׁכֵּן הַקְּרִיאָה בָּאָה
 מִמְהוּתוֹ וְעֲצָמוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, שֶׁלְמַעַל מִכָּל תֹּאֵר וְשֵׁם. וְכֵן

נִרְמְזוֹת מַעֲלָת הַתּוֹרָה - שֶׁבְּאֲמֻצְעוֹתָהּ נִיתֵן לְהִתְקַשֵּׁר עִם
 עֲצָמוֹת הַבּוֹרָא. וְכַמְבּוֹאֵר בְּתַנְיָא (פֶּרֶק מ"ז), שֶׁהַקְּב"ה
 הִלְבִּישׁ בְּתוֹרָה אֶת רְצוֹנוֹ וְחֻקְתּוֹ, הַמְּאֻחָדִים בְּמַהוּתוֹ
 וְעֲצָמוֹתָיו יִתְבָּרַךְ. וּמִפְּיֵן שֶׁכֵּן, "הֲרִי זֶה כְּאֵילוֹ נִתֵּן לָנוּ אֶת
 עֲצָמוֹ בְּכִיכּוֹל".

~ נקודות משיחות קודש ~ (התועדות שבת קודש פרשת ויקרא תשמ"ב התועדויות תשמ"ב כרך ב, עמ' 1107)

בְּשִׁמְהָ שֶׁל הַפְּרָשָׁה - **וַיִּקְרָא** - טְמוּנָה הוֹרָאָה בְּעֹבְדוֹת
 הָאֵדָם לְקוֹנוֹ:
 בְּכָל עַת וּבְכָל שָׁעָה 'קוֹרְאִים' לְכָל יְהוּדֵי מִן הַשָּׁמַיִם,

וְדוֹרְשִׁים מִמֶּנּוּ: הַתְּעֵלָה! לָךְ מִחִיל אֵל חֵיל בְּעֹבְדוֹתָי!
 שְׁנֵי פָּנִים לְקְרִיאָה זוֹ: לְבַעַל מִדְרָגָה גְּבוּהָה, זוֹ קְרִיאַת
 אֲתָגֵר - אֲסוּר לָךְ לְהִסְתַּפֵּק בְּהִישְׁגִּיךָ עַד עֲכָשְׁי, אֲלֵא עֲלִיךָ

כלי יקר – עזי והדר

דְּבַר אַחֵר, אֶל"ף שֶׁלֹּשׁ לְמוֹד, כְּמוֹ שֶׁמִּקְטִין אֶת עֲצָמוֹ. וְכֵן רְמֵז שְׁמוּשָׁה
 "וְאֵאֱלָפֶךָ חֲכָמָד" (איוב ל"ג, ל"ג) רְמֵז
 אִישׁ דְּבָרִים אֲנֹכִי, כְּדָמְסִיק בְּיִלְקוּט
 רְמֵז (תכ"ז): תוֹרָה ב
 וְכֵן לְקְרִיאָה זוֹ לְפִי שֶׁהַקְטִין אֶת עֲצָמוֹ
 וּבְרַח מִן הַשְּׂרָרָה וְאָמַר (שְׁמוֹת ד' ט) "לֹא
 שְׂאִין הַלְמוּד מִתְקִים כִּי אִם בְּמִי